

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Synodio. 495.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Timotheo Lectori. 494.

Quemadmodum Legis primordia terrorem requirebant, qui auditores ad mandatorum obseruationem conuerteret, ac
 Exod. 19. Deus è medio igne oracula edebat: sic etiã
 20. post Domini & Saluatoris nostri resurrectionem Spiritus sanctus Apostolis in igne donabatur, vehemēti flatu præcunte: ut vnus Deus in vtroque testamento cognosceretur: etiamsi alioqui inter prius ac posterius ingens sit discrimen. Illud enim typicis præceptis utebatur: hoc autem veris rebus ac doctrinis emicuit.

Synodio. 495.

Vinum ad corporis necessarium vsum
 Psal. 103 modicè haustum, hominis pectus exhilarat: quod autem ultra mediocritatem adhibetur, petulans & contumeliosum atque
 Prov. 20. intemperans vocatur. Intemperans enim, inquit, res est vinum: & contumeliosa res, ebrietas. Ac rursum: Nolite inebriari vino,
 Ephes. 5. in quo est luxuria, inquit sacra Scriptura. Atque ipsa quoque natura per immoderationem turbata & agitata, lasciuia magistra efficitur.

Constantino. 496.

Non est, heus tu, non inquam est secundum scientiam zelus tuus: neque Domini iniurias ex ipsius legibus, quemadmodum affirmas, vlcisceris, dum ex Ecclesiæ cœtu quosdam eiicis. Nam ille rerum diuinarum saupones abigebat, qui ex templo forum efficiebant. At tu eos qui diuinum numē pie ac sanctè colunt, furiosè insectaris, confusionem quandam & permixtionem, ac Dei verbi in carnem conuersionem docēs aut diuinam naturam in carnem & ossa immutans, aut carnis veritatem reiiciens. Quare non Dominum imitaris, sed templi ducem Apostolos persequentem, ac piã doctrinam prædicare prohibentem.

Τιμοθέω ἀναγνώστη. 494.

Ὅν πρόπον τὰ τῶ νόμῳ περιόμιμα φόβῳ ἐδείτο, πρὸς φυλακὴν τῆς ἐπιτολῶν ὑπερέφοτος τὴν ἀκούοντας, καὶ ἐν μέσῳ τῆ πυρὸς ὁ Θεὸς ἐλεημάριζεν, ἕτω καὶ μετὰ τὴν τῆ δευτέρου καὶ σωτήρος ἡμῶν ἀνάστασιν, ἐπιτελεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς ἀποστόλοις ἐδίδδοτο, βιαιῶς πνοῆς περιεχευμένης, ἵνα εἰς θεὸν ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἀγαθήκας γνωσθῆι εἰ καὶ πολὺ τῆς δευτέρας τὸ πρὸς τὴν ὑπερέραν διάφορον. ἡ μὲν γὰρ τυπικῶς ἐλεητο πρὸς τὰ γμασιν, ἡ δὲ τοῖς ἀληθεῖσιν ἐλαμψε πρὸς ἀγμασί τε καὶ δόγμασι.

Συνωδία. 495.

Ὁίνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, ὁ μετέρως πινόμενος πρὸς τὴν χεῖραν τοῦ σώματος. ὁ δὲ τὰ τῆς ἐπέκεινα, ἄσωτος καὶ ὑβελήης καὶ ἀκόλατος κληταί. ἀκόλατον γὰρ οἶνος, καὶ ὑβελήης καὶ μέθη. καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἶνον, ἐν ᾧ ἔστιν ἄσωτία, φησὶν ἡ θεία γραφή, καὶ αὐτῇ δὲ ἡ φύσις ὀχλεμένη τῇ ἀμετέρια, διδάσκαλος γίνεται εὐεξίας.

Κωνσταντίνω. 496.

Οὐκ ἔστιν, ὦ τῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ζήλος σου κατ' ἐπίγνωσιν, ἕτε ὡς φησὶ τῶ κυρίῳ ἐν τῆς αὐτῶ νόμων ἀμύνης, τῆς ἐκκλησίας πινὸς ἐξελαύνων. ὁ μὲν γὰρ τοὺς θεοκατήλους ἀπήλαυσε, τοὺς ἐμπόριον τὸ ἀνάκτορον δειξάμενος, οὐ δὲ τὸς τὸ θεῖον εὐσεβῶς πρὸς βεβούοντας δώκειν ἐμμανῶς, οὐ γὰρ πῶ καὶ ἀνάκρασιν, καὶ προσην τὴν εἰς σάοκα τῆς θεῆς λόγου κατηχῶν, ἡ ἀλλοιῶν τὴν θείαν φύσιν εἰς σάρκα καὶ ὄψα, ἡ τὴν ἀλήθειαν τῆς σαρκὸς ἀθετήσ. οὐ ποῖναι τὸν κύριον μιμῆ, ἀλλὰ τὸν στρατηγὸν τοῦ ἱεροῦ, τοὺς ἀποστόλους διάκοντα, καὶ κηρύσσων τὴν εὐσεβείαν καλύουσα.

Κυρίῳ.